

Tijd van leven

‘Ineens zag ik: ieeee, het is één minuut voor acht!’

Sacha de Boer (46)

Journalist en fotograaf. Presenteert op 3 mei voor het laatst het ‘Achtuurjournaal’ bij de NOS

Wat is dit voor tijd voor u?

‘Ik heb net gehoord dat mijn foto van de Hongaars-Nederlandse fotografe Ata Kandó, die ik gemaakt heb met háár oude Leica, de gezichtsbepalende foto wordt van het PS Camera-project van Koos Breukel: foto’s maken met analoge camera’s van illustere voorgangers nieuw werk. Dus ik loop met m’n hoofd in de wolken. Als het om tijd gaat, is analoge fotografie, zoals bij dit project, iets anders dan digitale. Je weet nooit precies wat je gemaakt hebt, omdat het even duurt voordat de film ontwikkeld is. Ik probeer het wel te sturen, maar ik weet nooit of het gelukt is zoals ik het bedacht had. Van tevoren moet je goed nadenken – hoe is de uitsnede, valt het licht wel goed – want ik kan niet zeggen: oké, dat doen we nog een keer.’

Wat voor kind was u?

‘Een beetje verlegen en tegelijkertijd brutaal, een rare combinatie. Ik was nieuwsgierig en in Weesp, waar we woonden, stond een statig politiebureau waarvan ik wilde weten wat daar nou gebeurde: zaten er detectives? Waren er moordzaken? Maar je gaat niet als negenjarige aanbellen met de mededeling: hallo, wat gebeurt hier nu eigenlijk? Met een fotocamera durfde ik dat wel en de politieagent die opendeed, vond het volstrekt normaal om mij rond te leiden. Ik wilde dingen weten, stelde vragen en kreeg antwoorden. Dat je op zo’n moment eigenlijk journalist bent, wist ik toen niet. Ik kende geen journalisten en wist niet dat het een vak was. Die ervaring is redelijk bepalend geweest.’

Hoe belangrijk is vrije tijd voor u?

‘Heel belangrijk: dat voel ik al als ik na het *Journaal* naar huis rijd en bij mooi weer het dak van m’n Smart openzet. Ik neem mijn werk nooit mee naar huis: de uitzending is afgerond, deadline gehaald, klaar. Ik heb wel veel last van *staircase wisdom* – na de uitzending denk ik vaak: oooh, dát had ik moeten zeggen. Lastig als je elke dag het *Journaal* maakt, dan heb je dus geen tijd voor staircase wisdom. Daarom verheug ik me erop om die geniale invallen van drie dagen later toch mee te nemen bij de projecten waar ik na mijn afscheid bij het *Journaal* aan ga werken.’

Wat was uw mooiste moment?

‘Daarvan heb ik er vele. Een heel apart moment was de dag na de verkiezingen van 2002. Pim Fortuyn was kort daarvoor doodgeschoten en het was een verwarrende tijd voor het land, en voor ons als journalisten ook. Mijn man (Rick Nieman, CB) en ik

werkten op de verkiezingsavond in Den Haag en de volgende dag waren we vrij en vertrokken we met stapels ochtendkranten en lekkere broodjes naar onze pas gekochte boot. Het was een mooie lentedag en plotseling zaten we in een oase van rust. Je legt je boot midden op het water voor anker en behalve wij was er niemand. Na alle adrenaline was dit ineens zo’n groot contrast: dat is me altijd bijgebleven.’

Wat was uw naaste tijd?

‘Seizoenen en gevoelens zijn bij mij vaak aan elkaar gekoppeld. Als het koud winterweer is, word ik altijd vrolijk omdat het me doet denken aan de tijd dat ik verliefd werd op Rick: toen was het schaatsweer. Mijn moeder overleed plotseling in de nacht van 4 op 5 mei toen ze nog vrij jong was – ze was 55. Sindsdien hebben Dodenherdenking en Bevrijdingsdag voor mij een heel andere betekenis. Destijds was het een van de eerste mooie lentedagen: je rook de lente echt en de lente ruiken geeft je natuurlijk een heel blij gevoel. Maar nu, als ik de lente ruik in mei, dan heeft dat toch altijd iets schrijnends.’

Bent u een vrouw van de klok?

‘Bij het *Journaal* draait het voortdurend om tijd: het is belangrijk dat ik weet hoelang een reportage duurt, we hebben geen opnameleider dus ik moet zelf de tijd in de gaten houden. Buiten beeld ben ik anders: dan woel ik door m’n haar, zit m’n jasje nog scheef en dol ik met de cameraman. Maar als de reportage is afgelopen en ik kom weer in beeld, dan ben ik mevrouw de nieuwslezer. Een keer ben ik bijna te laat gekomen omdat ik me vergiste in de verdieping. Ineens zag ik: ieeee, het is één minuut voor acht! Vanuit het trapgat hoorde ik ze al roepen: “Sacha, waar ben je?” Bij de leader van het *Journaal* zat ik totaal buiten adem klaar; je weet dat iedereen kijkt en daar word je nog zenuwachtiger van. Dus toen flapte ik er maar gewoon uit: “Ik ben een beetje buiten adem want ik was iets te laat.” Waarom zou je daar moeilijk over doen, ik ben geen robot.’

Wat heeft de tijd u geleerd?

‘Dat je moet genieten van elke seconde. Ook al is mijn moeder maar 55 geworden, ze genoot wel van het leven. Zeker de laatste paar jaar was het net alsof ze wist dat ze nog maar kort te leven had. Dus ik wil niet denken: maar ik moet straks nog... Natuurlijk, ik moet straks nog van alles doen. Maar nu schijnt de zon en vanavond is pas vanavond.’

door Caroline Buijs foto Eddo Hartmann